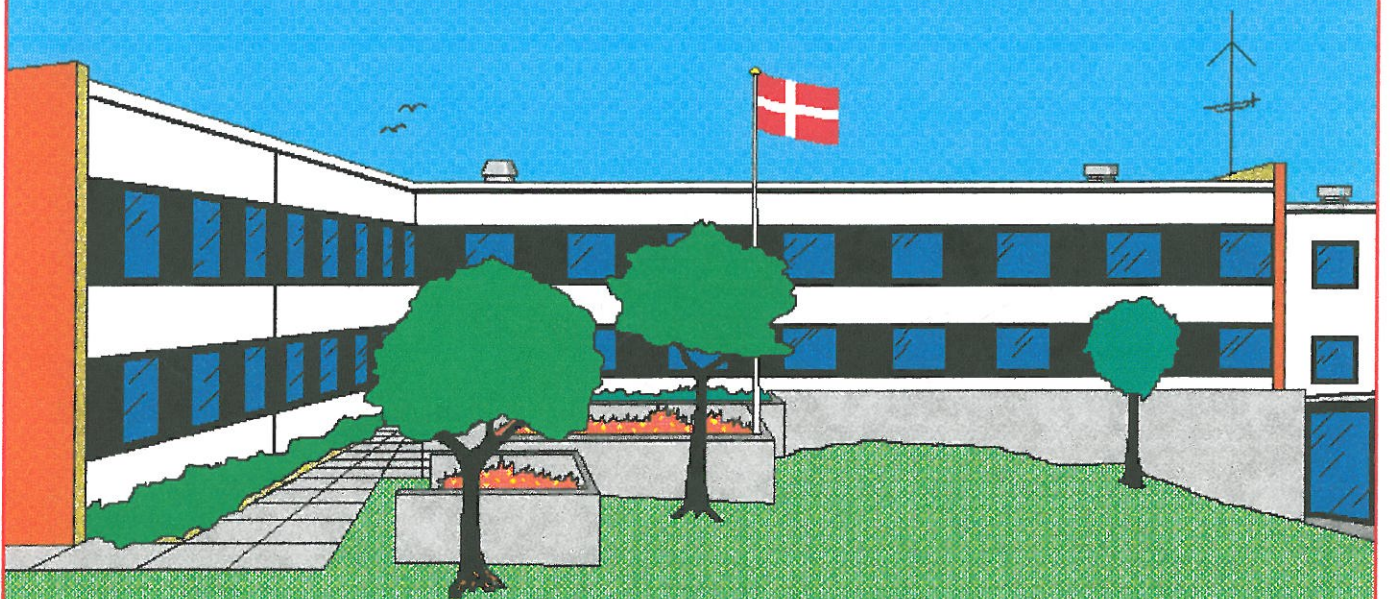

TILLYKKE MED DE 25 ÅR

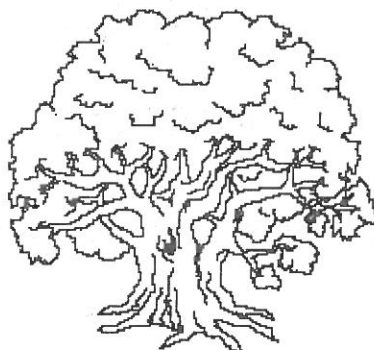

E G E B J E R G

1 9 7 2 - 1 9 9 7

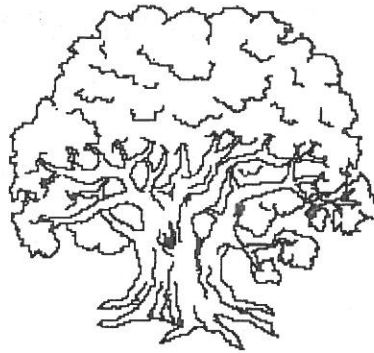
REDAKTIONEN

Ansvarshavende redaktør: Susanne Andersen
Redaktionen: Peter Monefeldt
Grete Dahl-Jørgensen
Marianne Skovsgaard
Lay out/teknisk producent: Peter Monefeldt

INDHOLDSFORTEGNELSE

	side
<i>Forside, Egebjerg set fra Stolpehøjene</i>	1
<i>Redaktionen</i>	3
<i>Indholdsfortegnelse</i>	3
PROLOG	4
<i>Fødselaren, festskriftets indhold</i>	4
FORTIDEN	4
<i>Fra bonde- til institutionsland, historisk beretning</i>	4
<i>Kort over Stolpegård på Vangede Mark 1810, illustration</i>	6
<i>Besøg på Stolpegården, interview med Ellen Larsen</i>	8
1972 - 1997	8
<i>De første 25 år, Egebjerg kort fortalt</i>	8
<i>Planlægning og start, interview med Grethe Mittet</i>	10
<i>Den første tid, interview med Herdis Liljendal</i>	13
<i>Fra Vesterled til Drosselbo, interview med Lone Pagaard</i>	15
<i>Skovtur, interview med Birgit Amsinck</i>	18
<i>Tilbageblik, brev fra Dora Andersen</i>	20
FREMTIDEN	22
<i>År 2022 på Egebjerg, interview med Susanne Andersen</i>	22
<i>Egebjerg med glasfacade, illustration</i>	23
EPILOG	24
<i>Tillykke og tak, festskriftets årsag og tilblivelse</i>	24
<i>Kildemateriale</i>	24
<i>Sang til Egebjerg</i>	26
<i>Program for dagen den 14. maj 1997</i>	28

PROLOG

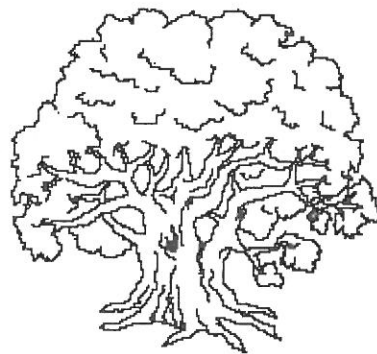
Festskriftets indhold

Fødselaren

I anledning af Egebjerg's 25 års fødselsdag, har vi udarbejdet dette festskrift, hvor vi fortæller lidt om fødselaren.

Vi starter med Egebjerg's rødder i en svunden tids bondesamfund. Vi ser lidt på fødslen og hvordan det går i dag, for til slut at give et bud på fremtiden.

Vi vil krydre med avisudklip og artikler, indlæg og interview's med nogle af de mange mennesker, som har et særligt langt og godt kendskab til fødselaren.

FORTIDEN

Historisk beretning

Fra bonde- til institutionsland

Egebjerg har i dag, 25 år efter sin fødsel, sine rødder solidt plantet i fortiden nemlig gennem den lange glasgang, der som en navlestreng til det

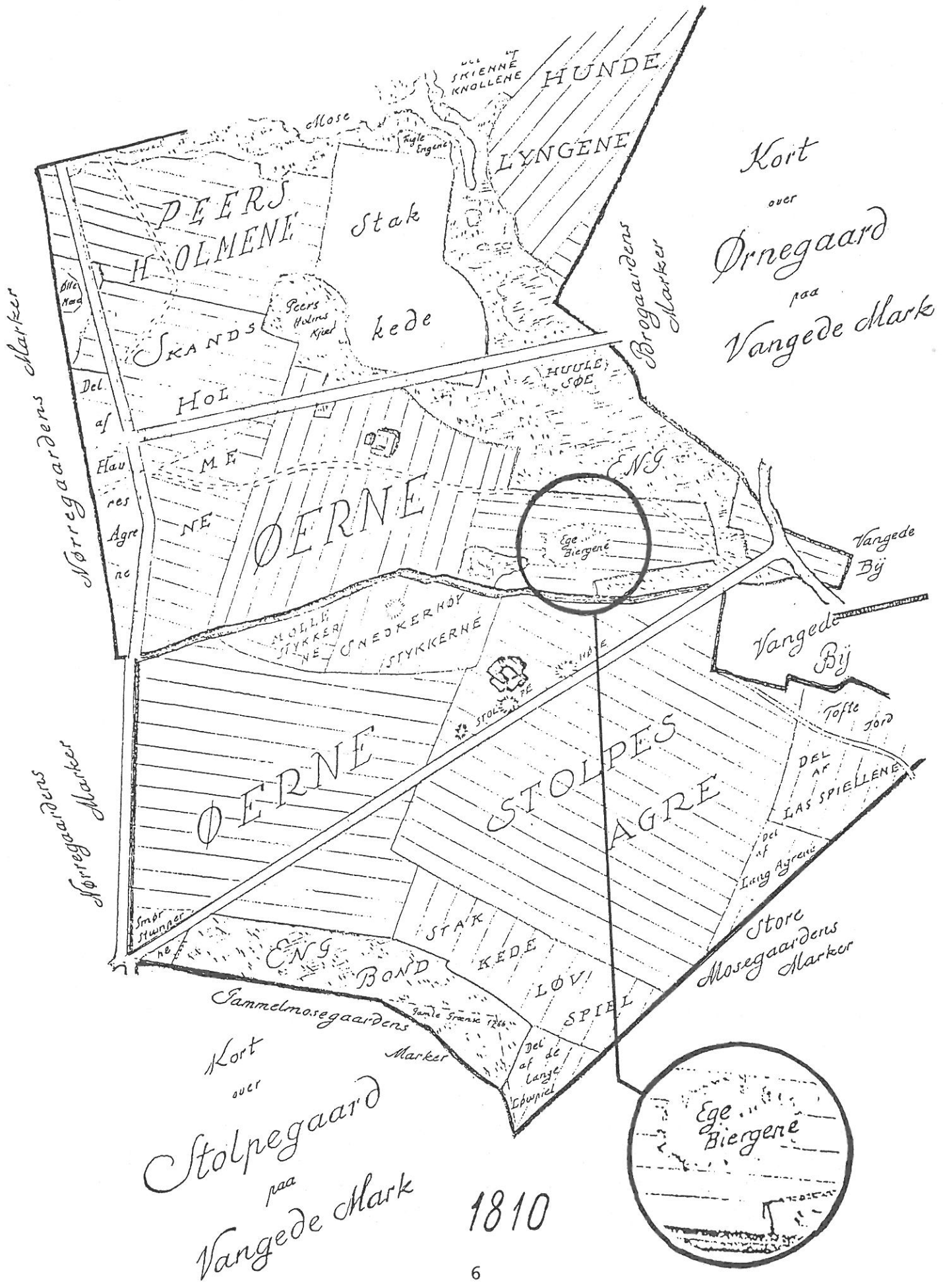
nuværende Drosselbo , er forbindelsen tilbage i tiden. Tilbage til alderdomssygehjemmet, "Vesterled", arbejds- og forsørgelsesanstalten og endelig til Stolpegården og tiden omkring de store landboreformer i slutningen af det 18. århundrede.

Da greven Andreas Peter Bernstorff (1735-97) i 1765-66 stod for udskiftningen (ophævelsen af landsbyfællesskabet) af sine tre landsbyer, Ordrup, Gentofte og Vangede, mødte han ikke megen begejstring eller god vilje hos de fattige og forarmede bønder. Fra bondebyens trygge fællesskab skulle de nu flytte deres gårde ud på de jordlodder, som de blev tildelt ved udskiftningen. De skulle nu mere eller mindre klare sig selv og var usikre på, hvordan det skulle gå både med driften og familiens tryghed. Grev Bernstorff havde dog en sikker forvisning om, at hans udbytte efter udskiftningen ville stige, dels p.g.a. den mere rationelle drift, hvor man samlede de enkelte gårdes jorder og dels p.g.a. den enkelte bondes større frihed, ansvarsfølelse og virketrang. Det var dog ikke overvejende disse motiver, der lægges til grund for hans store og ihærdige arbejde med de nye landboreformer, men tværtimod hans menneskevenlige indstilling. Planen havde derfor også tre hovedpunkter: 1) Hoveriets afskaffelse, (arbejdspligt der påhvilede fæstebønderne på godsejerens el. kronens gårde) 2) Overgang fra livsfæste til selveje 3) Fællesskabets ophævelse og udskiftning af jorden, alt sammen til gavn for både bønderne og Bernstorff Gods.

Det viste sig imidlertid, at man som en følge af bøndernes skeptiske indstilling overfor "den nye indretning", ikke ad frivillighedens vej kunne løse problemerne omkring, hvem der skulle flytte ud på de opmålte jordlodder, og man måtte til slut afgøre sagen ved lodtrækning. Lodtrækningen blev foretaget på Bernstorff Slot, først Ordrup og Gentofte i 1765 og sidst Vangede i 1766.

Bønderne i Vangede var dog stadig så tvivlrådige overfor de nye reformer, at de så sent som en måned før lodtrækningen sendte et brev til Kongen for at prøve at få ham til at omgøre beslutningen om udskiftningen. Brevet, som var underskrevet af samtlige bønder i Vangede og stilet til den "Stormægtigste Allernaadigste Arve-Konge og Herre!", gav dog ikke noget resultat, og Vangede byjorder blev udskiftet, uden at nogen af bønderne derfor måtte gå fra gård og grund.

En af gårdene var ved lodtrækningen gået til bonden Jørgen Nielsen. Det var "Stolpegården", opkaldt efter de to bronzealdergrave, "Stolpehøjene", som lå på dens agre. Det samlede areal af Stolpegården var 81½ tdr. land. Over dens jorder førte de veje, der forbandt Vangede by med henholdsvis Jægersborg, Lyngby og Buddinge Mølle.

Som det kan ses på kortet over Vangede Marker fra 1810, (se side 6) ligger "Egebjergene", som angiveligt har givet navn til Egebjerg, på Ørnegårdens marker, umiddelbart nordøst for Stolpegården.

Stolpegårdens skæbne blev gennem årene meget omskiftelig. Bonden Jørgen Nielsen skilte sig således allerede i 1770 igen af med gården og i tiden op til 1874, blev den handlet et utal af gange, med hele 7 skiftende ejere det sidste halve århundrede.

Sidstnævnte år blev gården købt af Gentofte Kommune i fællesskab med Gladsaxe-Herlev og Søllerød Kommuner - senere også med Lyngby som medejer. Den skulle indrettes som arbejds- og forsørgelsesanstalt og den endnu eksisterende bygning (Stolpegårdsvej 24, afd. Drosselbo) blev opført som bolig for fattiglemmerne. Disse skulle hovedsagelig beskæftige sig med at drive gårdens landbrug, således at anstalten i det store hele kunne være selvforsynende.

Selv om forholdene efter tiden var gode, forplejningen tilstrækkelig o.s.v., var der flere ting, som i den første tid ikke var så hensigtsmæssige. Man håndhævede bl.a. en skarp adskillelse af kønnene, således at selv hæderlige ældre ægtepar om aftenen måtte gå hver til sit. Ligeledes måtte forældrelose børn og hæderlige folk, som var anbragt på hjemmet p.g.a. alder, færdes mellem løsgængere, drankere og vitterlige forbrydere. Dette har angiveligt givet anledning til visse gener og megen bekymring bl.a. for læreren i Jægersborg, til hvem Stolpegårds-børnene var henvist. Denne del af klientellet var alt andet end behageligt, og der var hyppige klager over disse børns vanartethed, hvilket omsider førte til, at de værste elementer blev fjernet og anbragt på opdragelsesanstalt.

I begyndelsen af dette århundrede var alderdomsforsorgen udskilt fra fattigplejen, som fremdeles ydedes på Stolpegården. Forholdene her var efterhånden meget primitive og uhygiejniske, og efter at der i 1917 var rejst kritik fra amtslægen, blev der iværksat visse forbedringer.

I 1937 blev gården med besætning og inventar udlejet til Københavns Amt som følge af en ny forsorgslov. Den skulle nu fungere som offentlig forsørgelsesanstalt for hele amtet.

I 1952 opsagde amtet lejemålet, og gården blev af Gentofte Kommune restaureret og indrettet som alderdomssygehjem med navnet "Vesterled". Det var derefter Sankt Lukassøstrene, der på kommunens vegne drev stedet frem til 1976, hvor der etableredes samdrift med Egebjerg.

Omkring Stolpehøjene er der naturligvis nu, hvor elmesygen har taget de store gamle elmetræer, tilplantet med små nye - EGETRÆER.

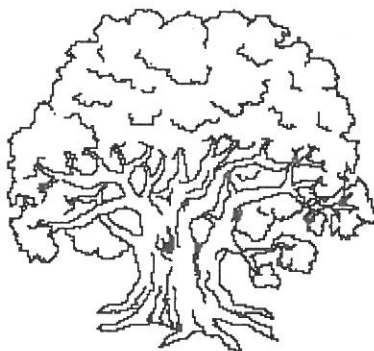
Interview med Ellen Larsen, beboer på Drosselbo

Besøg på Stolpegården

Som barn boede jeg på et tidspunkt på Strandvejen i Hellerup. Jeg har vel været omkring de 7 år, da min mor en dag sendte mig afsted med min lille trækvogn for at hente kartofler på Stolpegården i Vangede. Det var en lang vej, og jeg fik Robert, som var en af mine kammerater, med på turen. Da vi kom frem, fik vi hele vognen fuld for 25 øre, og ham der passede gården spurgte, om vi ikke, nu da vi var her, kunne lege lidt med hans datter Kamilla, som kedede sig. Vi måtte også tage alle de æbler, som vi ville have. Vi plukkede æbler og legede i timevis på og omkring Stolpehøjene, og det blev mørkt, inden vi nåede hjem. Jeg husker tydeligt, at jeg fik en endefuld af min mor, fordi jeg havde været væk så længe.

Nu er det sjovt at tænke på, at jeg bor i den selvsamme bygning, hvor jeg for 85 år siden hentede kartofler til mor, plukkede æbler og legede med Kamilla. Det havde jeg ikke drømt om!

Ellen Larsen, Drosselbo 1. sal

1972 - 1997

Egebjerg kort fortalt

De første 25 år

Plejhjemmet Egebjerg, som er tegnet af arkitekterne Hoff & Windinge, blev opført i 1971/72 på Sognevej i Vangede og åbnede 1. april, med plads til 118 beboere. I løbet af Egebjergs 25 årige historie, er der

sket en mængde ændringer i takt med brugernes krav og de politiske og økonomiske muligheder.

Dobbeltstuerne i de nye bygninger blev nedlagt i løbet af 80'erne, og antallet af boliger tilsvarende reduceret til 114. Der er etableret skærmede enheder og daghjem (Dueslaget) og sidst men ikke mindst, pensionsudbetaling.

Organisationen er udvidet og har fået nyt navn: "Område 5", som er en del af kommunens omsorgsafdeling. Område 5 er også hjemmehjælp og hjemmesygepleje i Vangede. Vi er fælles om en mængde opgaver og ressourcer og har været det i snart 5 år. På den måde er der igen mennesker på Drosselbo 2. sal, hvor sygeplejersker og hjemmehjælpere har base.

Den 14. maj ser vi frem til at kunne fejre Egebjergs 25 års jubilæum med en fest, som afvikles dels i vores nyindrettede sal og dels i et til lejligheden opsat telt. Der vil være både taler, skønsang, harpespil, fernisering, buffetborde, udskænkning og meget andet. Vær velkommen og se iøvrigt programmet for dagen på den sidste side her i festskriftet.

GOD FORNØJELSE!

Plejhjem indviet

Behovet for plejehjemspladser er blevet mindre, efter at Gentofte Kommune har sat sit nye 'Egebjerg' i drift. Amtssygehuset er dermed lettet for et ret væsentligt antal plejepatienter. På Amtssygehuset følger man i øvrigt til stadighed situationens udvikling, mens man venter på, hvilke resultater amtsplejeudvalget og amtsrådets sundheds- og socialudvalg kommer til. De er ved at undersøge, om man kan flytte omsorgen for plejepatienter fra sygehusene over til kommunerne.

Interview med Grethe Mittet, Egebjerg's første forstander

Planlægning og start

Jeg kan jo starte med at fortælle, hvorfor "Egebjerg" hedder "Egebjerg". Vi sad med et kort foran os. Altså, hvad skal vi kalde det? Nogen foreslog, at vi skulle kalde det "Sognegården", fordi det ligger på Sognevej og "Vangedegården" og alt sån' noget. Men vi sad altså med det dér kort og så på det, og så ligger der lige derovre bagved, noget der hedder "Egebjergene" (se kortet fra 1810 på side 6). Og så fandt vi ud af, at vi ville kalde det "Egebjerg". Og det gjorde vi så!

Jeg kom fra åndssvageforsorgen, hvor jeg kun havde været 3 - 4 år. Vi boede på det tidspunkt i Farum, og min datter, Sara, var omkring et år gammel. Jeg fik job som aftensygeplejerske på "Ebberødgård". Det lå i nærheden, og jobbet kunne kombineres med det at have små børn.

Dét var selvfølgelig også et sted, hvor jeg måtte lave om på det hele. Jeg havde ikke forstand på de åndssvage , men det var helt forfærdeligt, som de blev behandlet. Det blandede jeg mig meget i, og derfor blev jeg involveret i Åndssvageforsorgens Hovedkontor og blev konsulent derinde. Og så holdt jeg op med at være aftensygeplejerske. Jeg blev afdelingssygeplejerske på en afdeling med 92 klienter, mellem 15 og 92 år. Jeg kom med det samme med et forslag til en opdeling. Gennem mit arbejde som aftensygeplejerske, med ansvar for hele Ebberødgård, kendte jeg de andre huse, og via Åndssvageforsorgens Hovedkontor blandede jeg mig så i en ombygning af alle disse institutioner, og netop det, at jeg *ikke* havde forstand på det, fik mig til at se på de åndssvage på en anden måde.

Alt det der med at være konsulent i Åndssvageforsorgens Hovedkontor var meget spændende, men så kom jeg med under socialministeriet i et udvalg, hvor vi skulle interessere os for byggerier i institutioner. Og så var der pludselig en annonce i avisen, at der skulle bygges et nyt plejehjem i Gentofte, og der ville de gerne have en konsulent til det byggeri. Og når jeg tænker på bagefter, hvordan jeg så ud! Det var jo midt i "hippie-tiden", og vi var altså "hippede" både min mand og jeg. Jeg var med til at starte "Thy-lejren" i 1970, og der var altså virkelig gang i den! Til ansættelsessamtalen havde jeg lang kjole på, hæklet vest og en hel masse perlekæder og sådan noget. Og masser af smykker og..... *en fåreskindspels?* Havde jeg det? Er det rigtigt?

Nå men, det blev så til, at jeg blev ansat som konsulent, og det var meget interessant, men det var et helt andet område, jeg slet ikke kendte noget til - igen. Jeg var med til mange kommunalbestyrelsesmøder, mens jeg var konsulent og havde et meget fint samarbejde med kommunalbestyrelsen. Jeg var først konsulent et lille års tid, inden vi startede. Jeg arbejdede sammen med arkitekterne, som synes det var sjovt at få chancen for at arbejde på en utraditionel måde.

Så var jeg med til at lave annoncer, og da der ikke kom egnede ansøgninger til forstanderstillingen på Egebjerg, så "snuppede" jeg den selv. Jeg blev ansat, jeg tror det var den 1/12 - 71.

Afdelingslederne - som skulle have en stor kompetence, da man dengang, ikke som nu, kunne støtte sig til hjemmeplejens erfaringer - ansatte vi samtidig. Så tog vi klienterne ind i små portioner. Jeg tror, det var 5 om måneden på hver afdeling. Vi fandt det vigtigt, at man lærte hver enkelt godt at kende, tog ud og snakkede med familien, de pårørende, hjem og besøge klienten, og se hvordan der så ud derhjemme, for at hjælpe til med, hvordan der skulle møbleres her. Jeg tror måske også, det vigtigste af alt det er, at bruge ressourcerne i starten, så klienten får et godt forhold til afdelingslederne og de andre ansatte.

Vi afskaffede uniformerne, nedsatte en tværfaglig gruppe for at undersøge, hvad beboerne selv kunne lave, og hvad de havde lyst til. Vi hørte en masse musik sammen og lavede samtalegrupper. Vi snakkede meget om *De* og *du* og prøvede at indrette os demokratisk og familiært, selvom det *var* nødvendigt med en slags regler p.g.a. det store fællesskab.

Vi udbyggede Egebjerg til at kunne rumme en masse aktiviteter, såsom fysioterapi, ergoterapi og bibliotek, og kommunalbestyrelsen og lederne på rådhuset, de var helt vilde med alt det, vi fandt på at lave. Hele huset, det var i og for sig arrangeret med de ting, som vi synes, der skulle til, for at plejehjemmet kunne blive et hjemligt, aktiverende, rart og lidt spændende sted at være.

Mit motto, hvad enten jeg har været på hospital, indenfor åndssvageforsorgen, undervist eller arbejdet med byggeri, har hele tiden været: Det drejer sig om nogle levende mennesker, der er i en situation, hvor det offentlige skal bistå dem bedst muligt. Hvad er du for et menneske? Hvad har du brug for? Da jeg var barn, sagde min mor: "Ja men, ka' vi dog ikke få Grethe til at være en sød pige?" Og min far sagde: "Hun skal bruge de evner, hun har, og hvis ikke man er kritisk, overfor det

man oplever, så bliver man aldrig et ordentligt menneske!" Og det har jeg så prøvet at efterleve, lige siden jeg startede som sygeplejeelev!

Grethe Mittet

**EGEBJERG søger
SYGEPLEJERSKER
(med telefon)**

som har lyst til at afløse under sygdom og evt. ferier.

De får 3 dages introduktion i den afdeling med 23 beboere, De knyttes til. Derefter ringer vi til Dem, når vi har brug for Dem og

DE KAN SIGE JA ELLER NEJ

som De har tid eller lyst til.

Kun dagvagt 4-8 timer, som De ønsker.

Børnehave, også lørdag/søndag.

Ansættelse efter overenskomst fra kr. 19.85 pr. time.

Ring: GEntofte 95 40, forstander Grethe Mittet, bedst kl. 12-13 og få mere at vide om arbejdet og samarbejdsformen eller skriv til:

EGEBJERG, Sognevej 3, 2820 Gentofte

FODPLEJER - FRISØR

søges snarest til plejehjemmet „EGEBJERG“, Sognevej 3.

„EGEBJERG“ får 4 afdelinger med efterhånden ialt 92 beboere, fortrinsvis i eneværelser, møbleret med egne møbler m. m.

Fodplejer og frisør må, sammen med øvrige medarbejdere, kunne motivere beboerne til at udnytte tilbudet om fod- og hårpleje. Fodpleje- og frisørsalonen indrettes i parterre-etagen.

Ansættelse på månedsløn.

Ansøgning sendes til Grethe Mittet:

Plejehjemmet „EGEBJERG“, Sognevej 3, 2820 Gentofte.

Interview med sygehjælper Herdis Liljendal, Dueslaget

Den første tid

Jeg startede i huset som aftenvagter på Mågebo, i oktober 72. Da var huset ca. 4 måneder gammelt og dårligt bygget færdigt. Der var en masse "fødselsfejl". Kloakeringen var ikke forbundet ordentligt, så alle toiletterne, løb ud under gulvet i Receptionen. Man måtte bryde alle gulvene op igen. Oppe på afdelingerne var de ikke færdige med gulvene, så der gik vi på brædder. Hen af vejen, så begyndte håndvaskene at falde ned, og da vi just ikke var sylfider, så fik vi skyld for, at det var os, der sad på håndvaskene, så de faldt ned. De måtte dog sætte boltene igennem ind til naboværelserne, så vaskene kunne holde, da de fandt ud af, at det var den bærende væg, der var alt for dårlig. Der var flere andre "småting", såsom at næsten alle badeværelsesgulvene havde den forkerte hældning og alt vandet, istedet for at løbe ud i kloaken, løb ud i gangen. Men de byggede også *meget* stærkt i 72, 73. Der var virkelig *gang i den!*

Der var ikke fyldt op på gangene da jeg kom. Beboerne var faktisk næsten alle sammen selvhjulpne. Der var nogle få i kørestol med et *fysisk* handicap. Ellers var de mobile. De var kommet på plejehjem, enten fordi de var bange for at gå på gaden, eller fordi de ikke rigtig selv kunne handle eller var kede af at være alene.

Vi var samtidig fantastisk godt normeret. Jeg følte næsten, at vi var 1 til 1, men det har vi selvfølgelig ikke været. Men vi var da ihvertfald 4 aftenvagter, plus en i køkkenet, plus en beskæftigelsesvejleder. Det var vi! Vi tog på tur næsten hver eneste dag. Om aftenen var vi i Tivoli, på Bakken og "Diligencen", ved søen og ude at sejle på Lyngby Sø. Jamen, der skulle et godt helbred til at være aftenvagter dengang, for vi var dødtrette, når ugen var gået. Og så fortsatte beboerne bare næste uge med det nye hold.

Efter at jeg havde været væk fra Egebjerg og var blevet uddannet som sygehjælper, kom jeg tilbage i 79. Jeg blev ansat på Drosselbo også i aftenvagter. Da var vi 1 sygeplejeske, 4 eller 5 sygehjælpere og en opvasker og en beskæftigelsesvejleder i hvert afsnit. Så mange var vi!

Da Egebjerg var færdigbygget, blev Drosselbo bygget om. Beboerne boede på Stære- eller Ternebo imens. Jeg kendte ikke Drosselbo, fra da jeg var på Mågebo, og jeg ved ikke om det passer, men jeg har fået at vide, at der inden ombygningen, boede over 60 i de 2 afsnit i forhold til nu, hvor der bor 24.

Allerede fra starten var der mange festlige og sjove beboere. Vi kunne tale om alt! Jeg synes, de alle sammen var nogle meget fine mennesker, fordi jeg kom lige ind fra landet af. Mange af dem var meget fortællende, og kunne huske meget fra et langt og spændende liv.

Man kunne få sine børn passet i husets egen børnehave "Egegården", og havde man dem af og til med på arbejde, så var de tit og ofte inde hos beboerne, hvor de kunne sidde og hygge sig sammen i timevis.

Hver dag fik beboerne øl og snaps til maden om aftenen og vin til maden hver eneste week-end. Det er lidt anderledes, end det der *røde saftevand*. Det gav søndagsmiddagen sådan lidt ekstra hygge i forhold til *flæsketeg med rød saftevand*.

Dengang havde vi også nogle mega fester. Vi havde mange, ja enhver lejlighed brugte vi til at feste. Det gjorde vi virkelig. Både beboere og personalet, fordi beboerne var bestemt ligeså ivrige efter at feste som personalet. Vi havde jule-, forårs-, påske-, sommer-, høst,- og selvfølgelig fødselsdagsfester. Der foregik virkelig meget. Der var Banko-spil i Salen, hvor der også kom gæster ovre fra pensionistboligerne.

Senere, i 86, blev der spillet revy. Det var en fantastisk flot forestilling! Ved 15 års fødselsdagen, i 87, fik vi hver især en invitation. Det var "Parterre", som stod for det hele. Vi skulle *intet* lave. Det var meget flot! Vi skulle bare sidde ved bordet og hjælpe den beboer, vi nu havde tildelt. Alle mand i parterre hjalp til, og de var i hvide bluser, hvide serveringsforklæder og stråhatte, hvorpå der stod "Egebjerg". Det var meget festligt med gæster udefra og naturligvis den daværende borgmester, Birthe Phillip.

Afslutningsvis kan jeg fortælle, at jeg nu er ansat i "Dueslaget", som er et daghjem for demente mennesker, der bor hjemme. Det åbnede den 17 februar i år. Vi prøver at give vores "gæster" en indholdsrig dag i hyggelige omgivelser med det formål at vedligeholde og træne forskellige funktioner, så de bedre bliver i stand til at klare sig i deres eget hjem. Vi mødes kl. 9 til morgenkaffe og sang, hvorefter vi går i gang med forskellige aktiviteter såsom spil, lege, madlavning, bading, håndarbejde og snart også havearbejde. Det er en spændende opgave, som jeg glæder mig til rigtig at komme i gang med.

Herdis Liljendal, Dueslaget

Interview med sygehjælper Lone Pagaard

Fra Vesterled til Drosselbo

Det startede allerførst med, at jeg faktisk var blevet ansat i huset hos en af mine skolelærere og var på vej hjem. Det var i 1973. Jeg var 16 år og skulle være "ung pige i huset". Så mødte jeg en pige, der hed Joan, som arbejdede ovre på Vesterled. Hun fortalte om, hvordan det var at arbejde derinde, og de manglede altså sådan en ung pige. Som "ung pige i huset" kunne jeg få 1000 kr. om måneden, men jeg skulle stadigvæk bo hjemme, og vi var altså 6 børn derhjemme, og der var ikke noget med eget værelse. Så da Joan fortalte, at jeg kunne altså få 2800 kr. ved at komme på Vesterled og få mit eget værelse også, så var jeg ihvertfald ikke sen til at finde ud af at få ringet dertil. Jeg fik søster Ingeborg i telefonen, og hun spurgte, hvornår jeg kunne starte, og jeg kunne starte lige med det samme. Jeg havde lige sluttet 3. real, så jeg kunne starte her og nu. Hun spurgte om, hvordan og hvorledes jeg så ud? Om jeg var større end Joan? Ja, ja, det var jeg. Jeg var faktisk både en stor og stærk pige. Det var jeg! Om jeg var kraftigere end Joan? - Joan, hun var sådan en lille splejs - Det måtte jeg jo sige ja til. Det var jeg også. Om jeg kunne starte den 3. juli? Ja, ja, det kunne jeg godt. Så havde jeg både fået værelse og arbejde. Og Joan, hun var tosset! Tænk, at der ikke skulle andre kvalifikationer til for at blive ansat, end at man var *stor og stærk*.

Måden man blev introduceret på i afdelingen var, at man langsomt blev indlemmet i arbejdet. Man startede faktisk med at vaske op og gøre rent rundt omkring. Og så, når man havde været der i nogle måneder, kunne man få lov til at gå ind og hjælpe beboerne. Jeg blev ansat som plejehjemsmedhjælper, og som tiden gik, fik jeg mere og mere med "de gamle" at gøre. Mens jeg stod og vaskede op i juli måned, i stegende hede, kunne jeg se ud af vinduet, hvordan de ovre på Egebjerg gik rundt i shorts og kortærmede bluser og sad og drak kaffe med beboerne.

Det var et utroligt dejligt sted at komme hen. Jeg flyttede hjemmefra, men jeg flyttede faktisk ud til en anden familie. De første 3 år var jeg nemlig ansat under Sankt Lukas Søstrene, som ledede Vesterled indtil 1976, derefter kom vi under Egebjerg. Vi havde værelser, oppe hvor hjemmeplejen er i dag (Drosselbo 2. sal). Der boede vi en 10 - 12 piger, og vi havde det forrygende skægt. Man var aldrig alene. Det var sjovt! Det var festligt! Vi var på arbejde, ud i byen om aftenen og hjem sent om natten. Tidlig op på arbejde igen. Gudskelov var vores arbejdstid sådan, at vi havde delt arbejdstid, så vi kunne gå op og sove nogle timer midt på dagen. Så kunne vi sådan lige klare en ny nattetur.

Vi lærte utrolig meget under Søstrene! Vi arbejdede for vores penge, det må man sige, men vi lærte også utrolig meget, og vi lærte det med kærlighed. De var virkelig interesserede i os som mennesker. De var også interesserede i beboerne. Det var jo ligesom deres familie. De havde et forhold til beboerne, som var det nogle af deres egne, de skulle tage sig af. De havde aldrig fri. De gik ikke, før de følte, de var færdige.

Selv om vi piger havde fri, gik vi ofte ned i dagligstuen og hyggede os med beboerne. Juleaften kom pastor Knudsen om eftermiddagen og holdt jule-gudstjeneste. Alle blev samlede nede i stuen, hvor vi spiste middag og søster Kirsten læste juleevangeliet. Der var en højtidelig stemning over det. Vi drak kaffe og søster Ingeborg kom ind, udklædt som julemand, med stor julesæk og uddelte alle julegaverne. Det var ikke en aften man var ked af at være på arbejde. Det var en rigtig hyggelig aften!

I 1978 kom jeg til Sundby Hospital, hvor jeg fik min uddannelse som sygehjælper. I 1982 kom jeg tilbage til Egebjerg, hvor jeg blev ansat som sygehjælper på Mågebo. Der boede mange spændende mennesker. En tog alene på travbanen hver onsdag aften, med madpakke, og kom først sent hjem. En anden tog på ferie til Mallorca sammen med en veninde. For mig var det også spændende, da jeg efter kort tid blev valgt som tillidsrepræsentant for sygehjælperne. Et arbejde som jeg blev meget engageret i, og iøvrigt genoptog i perioden 1992 - 96.

I 1987 startede jeg på Drosselbo 1. sal, faktisk det samme sted, hvor jeg startede i tidernes morgen som 16'årig. De sidste 6 år arbejdede jeg i en "skærmet enhed" for senil-demente. Det har helt sikkert været til stor gavn for beboerne, med de mindre grupper. Beboerne blev mere trygge og rolige og forbrugte mindre medicin. For mig var det en stor udfordring at være med til at starte dette op. Arbejdet foregik i et tæt samarbejde med de pårørende, og jeg fik brugt nogle nye sider af mig selv. Det var krævende, men også spændende.

Nogle af de sjoveste oplevelser har jeg haft, når vi var på ferie med beboerne. Vi fik selvfølgelig god mad og drikke, og vi kunne lave helt andre ting, end vi var vant til - hygge os med en tur på havnen eller spise en pølse ved en grill-bar. En aften, da vi boede i Gilleleje, kom personalet fra det andet hus pludselig panikslagne løbende over til os. Den var rent gal, for flisegulvet var ved at skride under dem, og de troede, de skulle falde ned i et stort hul. Først flere timer senere fik vi fat på nogen hos sommerhusudlejereren, så det endte med, at vi i mellemtiden måtte "stuve" os sammen i vores hus, allesammen, og på den måde endte det hele godt.

Af og til har jeg haft nogle perioder i mit liv, hvor jeg syntes, at nu gik tingene lidt i stå. Jeg tror bl.a., det var derfor, jeg valgte at blive tillidsmand i nogle perioder, for ligesom at prøve at udvikle mig på en anden måde. Det var også derfor, jeg i 1996 besluttede mig for at søge om uddannelsesorlov og i august måned gik i gang med at læse HF-enkeltfag. Nu kan man roligt sige, at der er kommet gang i tingene, og så må vi se, hvad fremtiden bringer.

Studerende Lone Pagaard

Plejhjems beboere flytter midlertidigt

„Vesterled“ skal moderniseres

Med en bevilling på 1,96 millioner kroner er der skabt mulighed for forskellige bygningsmæssige ændringer af plejehjemmet „Vesterled“ til gavn for hjemmets beboere.

Bevillingen blev givet af Kommunalbestyrelsen på mødet i aften efter ansøgning fra socialudvalget, som har fundet en forbedring af det 20 år gamle plejehjem nødvendig, ikke mindst af hensyn til de meget plejekrævende beboere. Arbejdet sættes i gang hurtigst muligt og ventes afsluttet inden for et halvt år.

Moderniseringen gennemføres samtidig med, at der opføres en tunnel til forbindelsesgangen fra det nye plejehjem „Egebjerg“. Denne forbindelsesgang muliggør i øvrigt en centralisering af madlavningen, som fremtidig kun skal finde sted på „Egebjerg“. Derved frigøres køkkenet i

sidefløjen på „Vesterled“. Her bliver blandt andet plads til en spisestue, der også skal fungere som terapirum. Denne mulighed har længe været savnet på „Vesterled“. Det er meningen, at den uudnyttede loftsetage på „Vesterled“ skal stilles til rådighed for hjemmets personale, som heroppe får en hyggelig spise- og opholdsstue.

Mens moderniserings- og byggearbejde står på, er det nødvendigt at flytte „Vesterled“s 48 beboere til „Egebjerg“, hvor kun halvdelen af de 92 pladser i første omgang tages i brug af hjemmets egne beboere. Først når arbejdet om formentlig et halvt år er endelig færdigt, kan de 48 ældre flytte tilbage til „Vesterled“. „Egebjerg“ vil samtidig tage et tilsvarende antal nye beboere ind. HESS.

Interview med fysioterapeut Birgit Amsinck

Skovtur

I 1981 blev jeg ansat som fysioterapeut på Mågebo, 15 timer om ugen.

Vi var dengang 5 fysioterapeuter, een på hver afdeling: Ternebo, Stærebo, Drosselbo, Svanebo og Mågebo. Vi havde fælles fysioterapi (der dengang var dobbelt så stor som i dag). Vi havde 3 medhjælpere og 1 portør, og behandlingerne foregik nede i fysioterapien i Parterre.

Jeg fandt Egebjerg meget utraditionel og anderledes. Jeg havde været 15 år på Kommunehospitalet og 5 år på Tranehaven, og jeg var dødtræt af både læger og kitler. På Egebjerg gik vi - til min store fryd - i vores eget tøj, lige noget for mig!! Man tog meget del i afdelingens liv, og man blev inviteret med til fester og skovture, forår og efterår. Det var hyggeligt at være sammen med beboerne på en anden måde.

I årenes løb har jeg været på mange dejlige busture i store komfortable busser med gode sæder og med musik og sang under vejs, f.eks. til Lejre, Esrum, "Peter Liep", Julebæk, Frederikssund, Høng, Vallø og Gaunø.

Nogle gange spiste vi på hotel eller restaurant, andre gange havde vi selv mad med og købte så drikkevarerne på stedet.

Jeg husker især den allerførste tur, som gik til Gaunø Slot. Vi startede klokken 10 fra Egebjerg, og kørte ad smukke landeveje den lange vej til Gaunø. Vi spiste vores medbragte mad og skulle så en tur rundt i den smukke park, hvor tulipanerne stod i fuldt flor.

Jeg skulle hjælpe 3 damer. Een i kørestol og 2 gående ved siden af. Det var tungt og lidt svært at styre og skubbe kørestolen, da stien var belagt med perlegrus.

Pludselig manglede den ene dame. Jeg slap kørestolen, der fortsatte på den skrånende grussti, med en skrigende beboer i. Den stoppede heldigvis ved græskanten uden at vælte, og jeg løb ind mellem Rhododendronbuskene, hvor min ledsager var forsvundet! Jeg kaldte og råbte, og omsider fandt jeg hende!

Roen blev genoprettet, og turen fortsatte, men knæene rystede under mig længe efter.

På hjemvejen kørte vi over havnen i Køge, hvor skoleskibet "Georg Stage" lå.

Da vi endelig nåede hjem, var klokken blevet 18. Det var en dejlig, men meget lang skovtur!!

Fysioterapeut Birgit Amsinck

Plejehjem får $\frac{9}{2}$ - sin egen revy ⁸⁴

Skildrer dagligdagen på Egebjerg

Beboere og medarbejdere på plejehjemmet Egebjerg har slidt i det for at stable årets revy på benene, men det skal nok være besværet værd.

Et beboer-band spiller på mærkelige musikinstrumenter, der bliver danset charleston, der er viser om nedskæringer og livet på et plejehjem, gæt og grimasser og en herlig monolog, hvor 'Jeppe på Egebjerg' fortæller nogle meget 'ingtrassante' historier om plejehjemmet.

Samarbejdet mellem beboere og medarbejdere er mundet ud i virkelig gode tekster, der er en professionel revy værdig.

Som drivkraft bag 'Egebjerg-revyen 84' står fysioterapeut Birthe Tvermose, stærkt støttet af brødre Claus og Per Holmen, og det oplyses, at flere af beboerne har måttet tage en pause i de daglige aktiviteter, ja de har tilmed svigtet flere bankospil, for at

få tid til at være med.

Revyen spilles både onsdag den 8. og fredag den 10. februar klokken 19. Beboere, pårørende, personale og husets venner er velkomne, og der er gratis adgang. Man skal blot hente adgangskort i receptionen på Egebjerg mellem klokken 8 og 16.

Brev fra Dora Andersen, tidl. beskæftigelsesvejleder

Tilbageblik

For 25 år siden, den 1/6 - 1972, tiltrådte jeg en stilling som uuddannet sygehjælper på afdeling Mågebo. Jeg havde været meget spændt på at starte på Egebjerg, da det den dag, jeg var til ansættelsessamtale, næsten var en umulig opgave at råbe hinanden op for håndværkerlarm. Larmen var dog stilnet af 1. juni. Der var dog slet ikke flyttet beboere ind på alle stuer endnu.

Efter ca. et års tid, blev jeg opfordret til at flytte over i terapien. Afdelingsleder og forstander i huset mente, det var der, jeg passede bedst, og jeg må da også sige, jeg hurtigt selv følte, jeg var kommet på den rette hylde. Men jeg manglede en faglig baggrund, og derfor besluttede jeg mig for at blive beskæftigelsesvejleder, (en titel, jeg altid har tænkt kontorpersonalet har hadet, når de skulle skrive til os). Det viste sig imidlertid at være vanskeligt, at blive optaget på skolen som elev, men her kom min afdeling mig til hjælp. Man lod simpelthen beboerne skrive under på, at jeg var egnet, og jeg er den dag i dag ikke i tvivl om, det var det, der havde fået uddannelsesudvalget til at lægge specielt mærke til min ansøgning. Det var utraditionelt, og beviset på, at det nytter at gå nye veje.

Jeg vendte tilbage til Mågebo efter endt skoleår. Det var en god tid! Der var mange medarbejdere, fritidspædagoger og beskæftigelsesvejledere, både i dag- og aftenvagter, men første gang der blev "skåret i normeringen", blev aftenbeskæftigelsen trukket ud.

Vi havde en konto, der blev kaldt "Nål og tråd". Herfra blev pengene brugt til indkøb af garn, stof, tråd, maling etc.. Der var flere beboere, som lavede stoftryk, vævede, broderede og strikkede. En dag om ugen tog vi beskæftigelsesvejledere udenfor murene med en beboer fra hver afdeling. Der var mange dejlige og forskellige oplevelser.

Jeg husker en gang, der kørte en kørestol i vandet for os ved Vedbæk Strand, og vi var lidt slukørede, da vi kom hjem. Heldigvis endte det da med at være en god historie for beboeren, som trods alt var rævestolt over at ha' klaret den våde sok og oplevelsen med bravour.

En anden god oplevelse jeg tænker tilbage på, var da vi på en dejlig solskinsdag drog i sluttet trop til Gentofte Sø med kaffekurv. Alle beboere var med. Den eneste gang, jeg i mine mange år på arbejdsmarkedet, har været med, hvor det lykkedes at tømme en afdeling helt.

Der kom nu en periode på ca. 6 år, hvor jeg var ude og prøve kræfter andre steder. Men i lidt af mit hjerte havde Egebjerg stadig en plads. På afstand hørte jeg gerne nyt fra stedet, og så kom min store chance for at vende tilbage. Det tog jeg med kyshånd imod. Det blev på afdeling Drosselbo, og det er ikke for meget at sige, jeg følte det som at komme hjem.

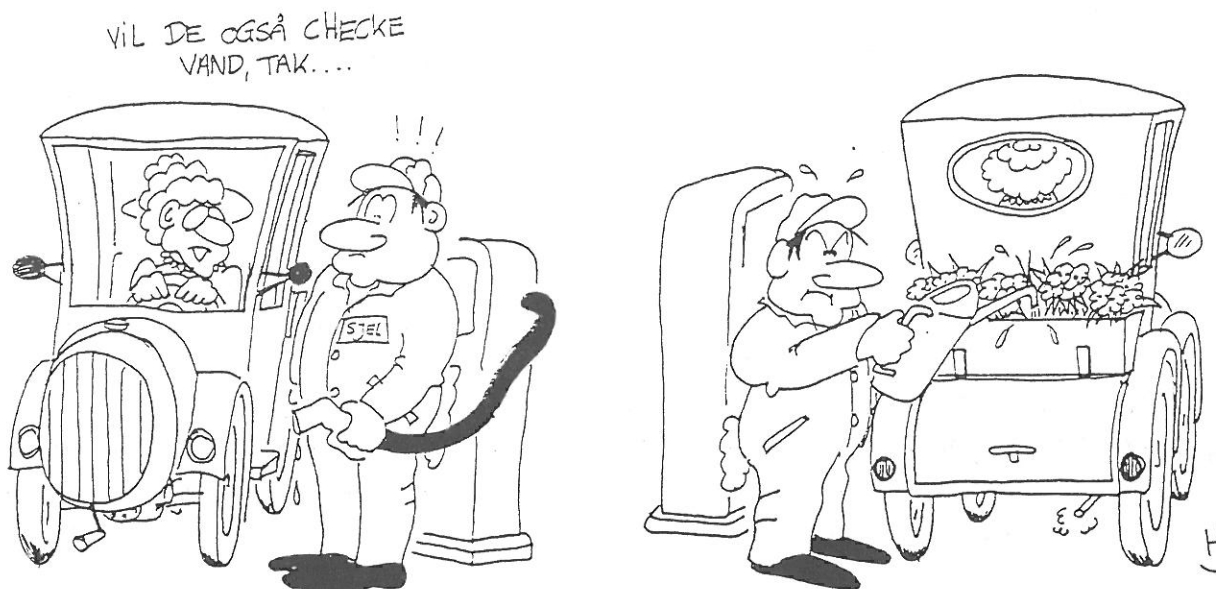
Årene på Drosselbo blev mange. Jeg tror det var 10½ år. Der var sket store forandringer i de mellemliggende år. Det var jo bl.a. i disse år, regeringens kongstanke var, at alle borgere i Danmark skulle ha' tilbud om at blive boende "længst muligt i eget hjem". Og resultatet var, at de mennesker der nu flyttede ind, var svagere og ældre, og vores samvær blev nu præget af mere tryghed i hverdagen og et tættere samarbejde med afdelingens personale, (det kunne jeg egentlig bedre lide).

Vores "Nål og tråd konto" blev næsten overflødig af sig selv, så i stedet blev det besluttet, at BV'erne i huset måtte bruge dette beløb til underholdning. Ved den lejlighed stiftede vi BV-Cafeen, som stadig fungerer, og hvor mange gode kunstnere har glædet Egebjerg's beboere med deres optræden.

Jeg kunne blive ved at berette, så lad mig hellere slutte her med at takke alle de dejlige mennesker, jeg har mødt i mit arbejde, som hver især har haft lidt indflydelse på mit liv, og hvis skæbne jeg også fik indblik i, og som nu i dag, da jeg er pensioneret, er en stor del af mine minder.

Til slut vil jeg gerne ønske Egebjerg et stort og hjerteligt tillykke med 25 års jubilæet...

fra tidl. beskæftigelsesvejleder Dora Andersen

FREMTIDEN

Interveiw med Susanne Andersen, Egebjerg

År 2022 på Egebjerg

Der er fuld gang i forberedelserne til *50 års dagen*. I den forbindelse har vi talt med en af brugerne, Susanne Andersen, som kender huset, som tidligere ansat - fra 1981, hvor hun var afdelingssygeplejerske og senere som forstander/områdeleder.

Susanne fortæller om forløbet de sidste 25 år. Om de små årgange og om alle de nye ældreboliger som gjorde, at plejehjemsbehovet faldt. Om den første store ombygning, hvor der blev etableret lejligheder med køkken i hele den underste etage.

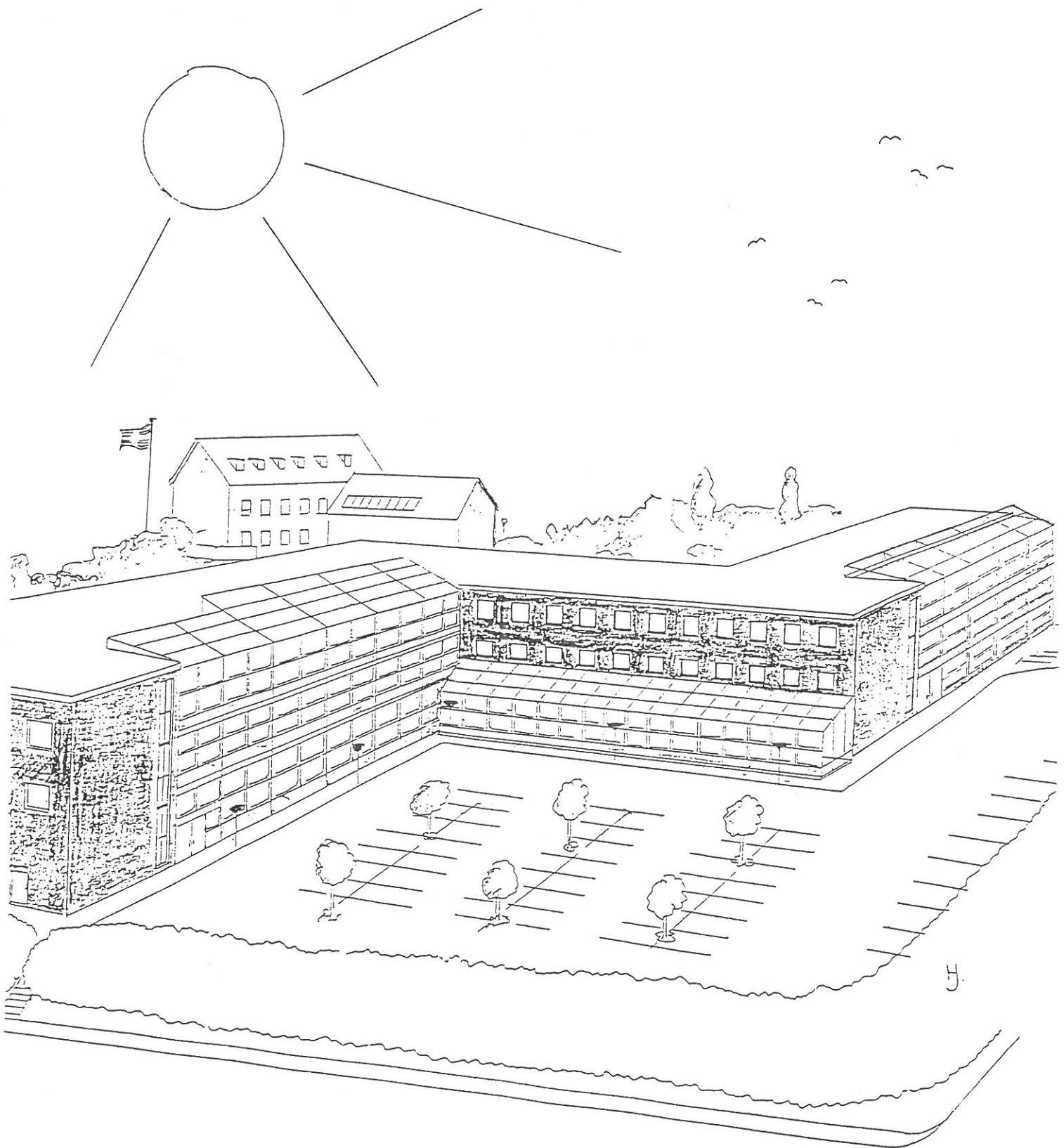
Nogle få år efter blev huset udvidet med den store glasfacade hele vejen rundt (se illustrationen side 23). Det gav virkelig lys og gode fællesrum. Det var også dengang, det blev muligt, at åbne caféen, hvor festlighederne jo finder sted.

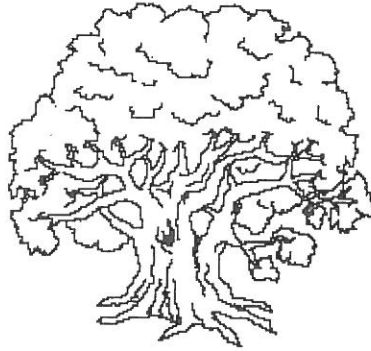
Samtidig med disse forandringer, var der som bekendt problemer med at få uddannede medarbejdere. De unge ville ikke arbejde i plejesektoren, som iøvrigt dengang var et udpræget kvindefagsområde. Det var EDB, byggeri og salg, der var in i de år, så konkurrencen om de unge mennesker var stor.

Med den nye uddannelsesreform fra år 2015, og mændene, som fik interesse for området, blev der igen ansat uddannede medarbejdere.

Så kom der atter nye idéer, og da det blev Egebjergs tur til at få et legat til ændringer, blev den store selvstyreende klub, "EGE", etableret. Klubbens medlemmer er også engageret i resten af Egebjergs ve og vel og giver tit arbejdskraft til hverdagens aktiviteter.

Egebjerg med glasfacade

EPILOG

Festskriftets årsag og tilblivelse

Tillykke og tak

Se, af og til bliver Egebjerg kaldt: "Bjerget". Og et bjerg, det indeholder jo en masse råmateriale/(potentiale), og det klarer snildt at lade sig forandre af lidt vejr og vind/(skiftende konjunkturer), men frem for alt bliver det vældig gammelt!!! Og "Egen"? Nå ja, den er jo ubetinget det ældste levende vi overhovedet har i Danmark, så mon ikke.....

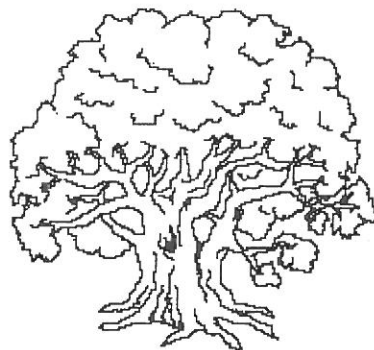
ET STORT TILLYKKE TIL EGEBJERG PÅ 25 ÅRS DAGEN!

Vi vil også her benytte lejligheden til at takke alle dem, som har været behjælpelige ved udarbejdelsen af dette lille værk. En speciel stor tak til dem, der har ladet sig interviewe, og ved sit nærvær og engagement har bidraget til at give dette jubilæumsfestskrift en ekstra dimension. Også en særlig tak til Harriet Trantum Jensen på Gentofte Hovedbiblioteks lokalhistoriske samling, som har været os behjælpelige med følgende kildemateriale:

L. Gotfredsen, Gentofte Kommunestyre 1842-1942

L. Gotfredsen, Gentofte 1-3

Div. artikler i "Villabyerne"

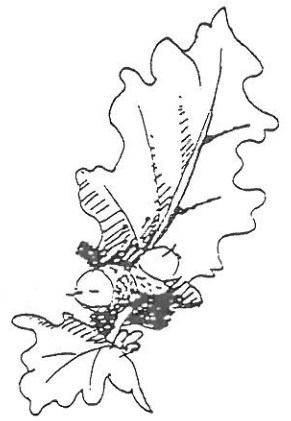
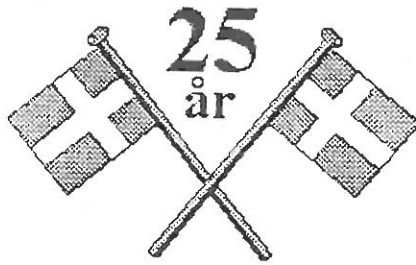
Smilet

DA JEG VAR I DIN ALDER,
KUNNE JEG HELE KONGERÆKKEN,...
KNUD-EINAR...

DA VAR DEN HELLER
IKKE SÅ LANG, OLDE,...

Melodi: Se Norges blomsterdal

*Når Egebjerg har fest
om huset altid står en blæst
Og særlig blæst i dag
da man har hejst det smukke flag
Tra - la - la - la - la - la
Det Dannebrog der viden om
fortæller at der sker
en mængde festligt her*

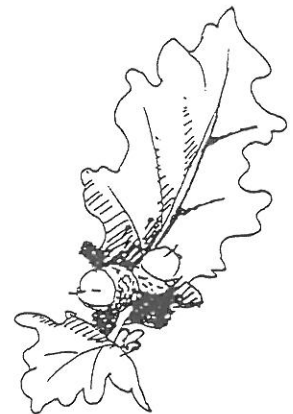
*At bo på Egebjerg
er ikke trist, den glade pensionist
det ser man her
hvor fred og hvile er
plus fest musik og dans
og Dario og Grethe Sønck
i Salen vil I se
på en B.V. Café*

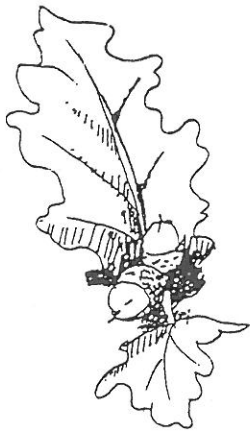
*På Tivoli man ta'r
og andre synes en Bakketur er det behov
de har*

*Een foretrækker kunst
og no'en konditori
En frokost kan jo alle li'
Man elsker skov og strand
og fler er T.V. fan*

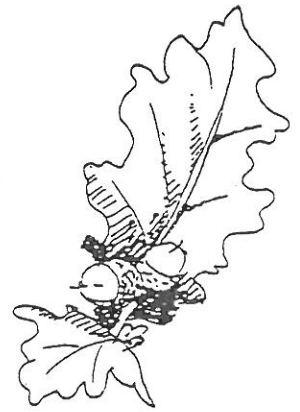

*Vor plejegruppe her
er meget mere værd end guld
når de sig ruller ud
De møder næsten helt præcist
ja, helt præcist
når uret slår 7 - 8 slag
de starter deres dag
og ta'r det store tag*

Til I der holder rent
ja dette her er kærlig ment
Hvad var vi uden jer
nej, ikke meget værd
Og tak til "bosserne"
der haler op i trosserne
så skuden den kan gå
og intet går i stå

Frisøren krøller top
og fysserne de gnutter løs
på arme, ben og krop
Man gi'r et lille hop
når der er ordnet tå
Man føler fryd og glæde
ja, man nyder at ku' gå
og ingen smerter få

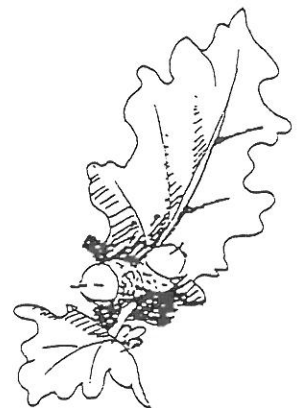
Og husets sidste skud
er hjemmeplejen, som fra "Bjerget"
ta'r i byen ud
besøger alle i Nord Fem
Ja - ja - ja - ja - ja - ja
I prøver at få hjælpen frem
gi'r omsorg med et smil
Her får I så et hvil

Før sangen er forbi
en tak til opsynsmændene
og vores vaskeri
Depot - kontor
og køkkenpersonale, thi
de skaffer tøj og nøgler
bringer post, skruer pærer i
gi'r mad som vi kan li'

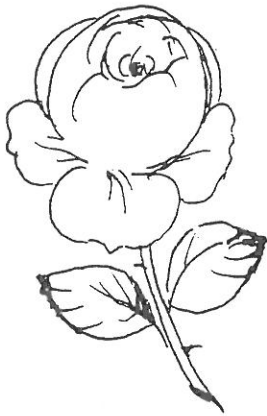
Det er omsider slut
med denne lille festsalut
Her løfter vi vores glas
og gi'r den rigtig gas
med Hip - Hurra - Hurra
Gid huset længe leve må!
Her la'r vi halvan gå
og helan ovenpå

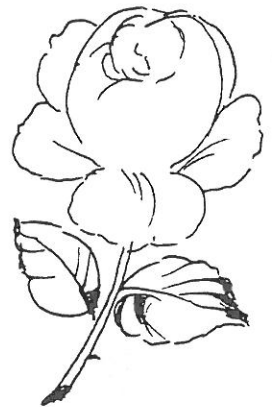
Dora Andersen

Egebjerg's Jubilæum
den 14. maj 1997
Program for dagen

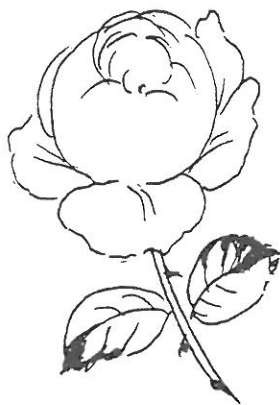

kl. 10.00 - 12.00
Vibeke Franck - Soloharpe
underholder

kl. 10.15
Områdeleder Susanne Andersen
byder velkommen og afslører de
fem fødselsdagskort fra afdelingerne

kl. 10.30
Borgmester Hans Toft holder tale

kl. 11.00
Sang til Egebjerg synges

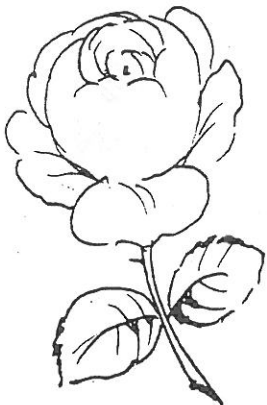

kl. 12.00 - 13.30
Pause

kl. 13.30 - 14.30
Vibeke Franck fortsætter
underholdningen

kl. 14.00
Områdeleder Susanne Andersen
holder tale

kl. 14.15
Sang til Egebjerg synges

kl. 15.00
Grethe Sønck
underholder

